

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 1.

7de januar 1900.

26de aarg.

Et julebrev.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. Sætter til en adresse paa over 5 eksemplarer leeres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. B. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektioner, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Vi beder dig, vor fader i det høie, skjærm du hver spire i de unges sjæle, at den sig tidlig imod dig maa høre og i din rige miskundhed faa del.

Lad deres fjed, o Gud, dem ikke føre ind paa den brede vej af verdens lyst! Lad ikke syndens magter dem forføre og sorg og anger faa i deres bryst!

Styrk dem i kærlighed til dig, o Fader! at evig fast ved dig de holde maa, at de, om verden dem engang forlader, til dig med barnlig tillid kunde gaa!

At de, naar endt er livets gang herne, og du vil kalde dem til dig, o Gud, som hørn maa kunne end for dig fremtræde i al den renhed, du dem gav forud!

Mindesprog.

"Men for eder, som frygter mit navn, skal retfærdigheds sol opgaa med lægedom under sine vinger" (Malakias 4, 2).

Johannes den døbers fødsel.

Omkring 400 aar forud havde det gamle testaments sidste profet, Malakias, sagt, at før Herrens komme og gudsrigetets gjenoprettelse ved ham, skulde Gud sende en forløber, som skulde berede vej for Herren. (Mal. 4, 5. 6). Dette løftes opfyldelse ventede man paa i mellemtiden. (Matt. 17, 10; Mark. 6, 15; Joh. 1, 21). Vi kan heraf lære, hvor vigtig vor frelse maatte være i Guds øine, naar han gjorde saa mange store forberedelser for den.

Dette løftes opfyldelse blev en dag forkyndt et fromt egtepar. At de var fromme, siges ubrøgtelig om dem. De viste ogsaa sin fromhed paa rette maade ved bøn og lydighed imod Guds forordninger.

De var ikke fromme blót i det ydre, men ogsaa i det indre; de var begge retfærdige for Gud.

De var barnløse og begge var nu gamle. Derfor var det vanskeligt for Satarias at tro det, som nu forkyndtes ham; stjønt han nok ofte havde bedet Gud om en søn. Men denne hans bøn har nok steet med megen tvil, det viser hans vantro da bønørelsen kom. Han begjærede et tegn, og det fik han til sin rejselse og ydmiggelse. Men han knurrede dog ikke mod Gud, da rejselsen kom. Dermed viste han sig dog Gud hengiven og from; trods det, at han lod sine egne tanker bringe vantros tvil ind i sit hjerte.

Men hvorfor valgte ikke Gud et yngre egtepar til forældre for Jesu forløber? Fordi Gud ogsaa derved, at han valgte et gammelt egtepar til forløberens forældre vilde tydelig vise dem og os alle, at denne søn var en umiddelbar gave fra Gud; at de derfor saameget mere skulde behandle ham med hellig omhu og opmærksomhed og ikke tabe af sigte hans kommende profetkab. Desuden skulde disse hellige familier derved lidt efterhvert beredes til at modtage budstabet om et endnu større under, nemlig Frelserens fødsel af en jomfru. Engelen som bringer budstabet var "Gabriel, som staar for Gud" (se Dan. 9, 21). Gabriel betyder "Guds helt". Han var en af de ypperste engle. Der er grader ogsaa i englenes værdighed; men alle er de tjenende aander, som gjør Guds vilje fuldtommen. De skal tjene til opmuntring for os. Derfor beder vi: ske din vilje, som i himmelen, saa og paa jorden. Gabriel siger: Frygt ikke! selv de fromme ræddes for himmelske lyner; thi de erfarer, at de er ikke fuldtomme, men syndere. Hvordan vil det saa gaa de ugubelige, naar de ikke blot skal se Guds engle, men selv Gud i al hans herlighed? For dem vil han blive en fortærende ild. Lad os saa Guds herlighed i Jesu Kristi aafsyn ind i bort hjerte, saa skal vi ikke fortæres af Guds herlighed i dommen.

"Du skal kalde ham Johannes." Johannes bethder: Herren er naadig. Nu vilde Herren forbarme sig. Det skulde Johannes prædike, og saaledes berede vej for Herren til menneskenes hjertel. Han skulde gaa frem i Elias's aand og kraft. Derfor var han ogsaa betegnet i det gamle testamente som Elias. Den samme Herrens aand og Herrens kraft, som havde hvilet over profeten Elias, skulde

ogsaa udmærkede Johannes. Men alt, hvad han fik, det fik han for Kristi skyld — for at "berede ham et velskikket folk. Da det var gjort, veg han pladsen for Herren. "Ham bør det at bokse, mig at forringes."

Guds ord.

Stolelærer Ole Andersen holdt skole paa Vestby. Det var første gang i det nye aar og han havde just indtegnet flere nye hørn i skoleprotokollen. Da fortalte han følgende historie fra sin egen skolegang:

"Da jeg begyndte at gaa i skole, syntes jeg det var meget kjedeligt, og jeg hørte nu ikke stort efter, og saa lærte jeg da heller ikke meget. Men min stolevei gik just forbi pladsen Pia, hvor der dengang var en gammel blind mand, som de kaldte Blinde-Peter.

Engang som jeg gik hjem saa jeg Blinde-Peter sidde ved veien, og da jeg just gik forbi ham, sukede han saa saart, at jeg syntes, jeg maatte tale til ham, og jeg spurgte da, om jeg kunde hjælpe ham med noget.

Da han hørte, hvem jeg var, og at jeg kom fra skolen, sagde han, at jeg kanske kunde hjælpe ham. 'Her har jeg nu siddet saa mangen gang', sagde han, 'og læst Guds velsignede ord, men nu har jeg ikke kunnet læse deri paa fire aar, og det har ret været fire lange aar for mig; men kanske du kan læse lidt for mig?' Saa sagde han; men jeg stammede mig ved at sige, at jeg havde været døven og kun lidt lært. Jeg hentede hans bibel og begyndte saa godt, jeg kunde. Jeg traf just til at læse (Mark. 10, 46) om en blind, hvem Jesus gav sit syn igjen. Jeg maatte vel for det meste stabe mig frem og læste ofte galt, men Blinde-Peter hjalp mig og rettede mig, saa jeg kom til enden af kapitlet.

Da begyndte den gamle at græde og ligesom tale med sig selv, og jeg hørte tydelig de ord: 'Jeg takker dig, Herre Jesus, at du ogsaa har hørt min bøn.' Jeg blev da forfærdet og troede, at han ogsaa havde faaet sit syn igjen, og spurgte ham derom; men han sagde: 'Kjære Ole, jeg bad nok nys Gud om at give mig mit syn igjen; men den kjære Herre Jesus skjønner nok bedre end vi; han vidste fuldt vel, at det, jeg mest trængte synet til, det var for imellem at kunne læse i hans ord, og saa sendte han dig til at læse for mig; og jeg har den fortrøstning til

Gud, at du vil komme indom til mig en liden stund hver dag, du gaar fra skolen, og læse lidt for en gammel blind mand, der ingen anden glæde har i denne verden.

Fra den dag gjorde jeg mig mere flid for at lære at læse ordentlig, og jo mere jeg læste for Blinde-Peter, og jo mere jeg saa, hvor glad han var i Guds ord, des mere lærte ogsaa jeg at elske ordet og den Herre, som taler til os i ordet.

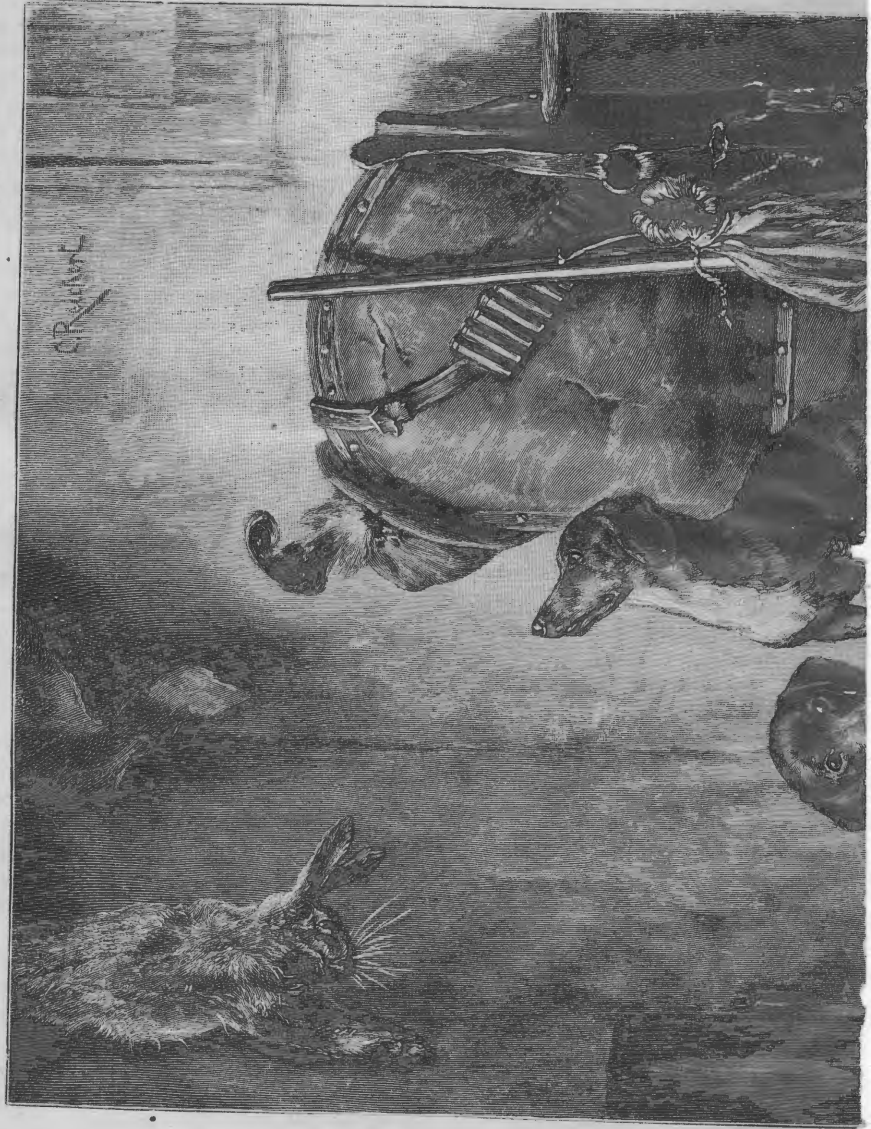
Senere, da jeg kom ud i tjeneste, og de andre gutter af min alder lørbagskvelden gik ud paa moro, hver paa sin maade, gik jeg hen til Blinde-Peter, og jeg er vis paa, jeg havde større glæde end de andre.

Nu er Blinde-Peter for mange aar siden i himmelen og ser Herren og al hans herlighed, og jeg beder Gud daglig, at han maa bevare mig, at ogsaa jeg kan komme derhen; og jeg beder ham, at han vil oplade eders hjerter, kjære hørn, at ogsaa I kan lære at elske ham og hans hellige ord, saa at I engang kan komme til ham."

De tre bibelske bøger.

I en fattig, ensom hytte boede en from olding, som besad saa megen visdom og forstand, at han kunde give enhver gode raad og nyttige lærdomme. En lærd mand, som besøgte ham, forundrede sig over hans forstandige tale og sagde til ham: "Hvorfra har du din megen visdom? Jeg ser i din hytte ingen bogsamling, af hvilken du kan lære saa meget nyttigt og skjont." Oldingen svarede: "Og dog eier jeg de tre bedste bøger, som findes. Disse bøger er: Guds gjerninger. Himmel og jord er en opslagen bog; de forkynder os den himmelske faders almagt, visdom og godhed. Min samvittighed siger mig, hvad jeg skal gjøre og lade. Men den hellige skrift, alle bøgers bog, lærer os, hvorledes Gud fra verdens stabelse af har aabenbaret sig for os mennefter, og hvorledes Guds Søn, vor Herre Jesus Kristus, er kommen til verden, hvad han har lovet os, lidt og gjort for os for at gjøre os hellige og salige."

Ingen sang ved vore gudstjenester er skjønnere end hørnenes sang. Derfor sagde ogsaa Herren om den: "Har I albrig læst: Af umyndiges og døendes mund har du beredt dig lov?"

Paradisets rose.

Gud havde skabt mennesket og sat det i paradisets have mellem blomsterne og dyrene, forat det, ligesom det hvide lam iblandt dem, stedse skulde være uskyldigt og kjende Gud, ligesom lammet kjenner sin mor. Men det blev ulhydigt mod ham, syndede og blev til straf udjaget af paradisets. Gud Herren selv fulgte det udenfor og satte engle med flammesverd ved porten til haven.

Og Herren gik tilbage gennem haven og kom til bækken og rosen ved dens bred. Bækken for rislende og mumlende over stenen. Da sagde Herren: Hvad er det du mumler om Adam? Tager du del i hans ulykke? Vøn som forskyldt! sagde bækken og gik videre.

Men rosen stod med luttede blade og saa mod jorden. Og Herren betragtede med velbehag den skønne blomst og sagde: Hvorfor er du saa taus og nedslagen, o rose; sørger du over Adam? Men rosen saa op og sagde: Ja, jeg sørger over mennesket, ham, du satte her i haven. Han var dog det skønneste, du skabte, han lignede dig. Ofte sad han om aftenen her ved tilben og frydede sig over min skønhed og over at indaande min vellugt. Du er retfærdig, men streng o Herre, som forstjød ham. Han vandrer nu forladt og ulykkelig om paa jorden; kun torne og tidfler vil den bære ham. Hvem skal jeg nu glæde? Til ingens fryd vil min duft henstrømme i luften! Og rosen høiede igjen sit hoved og græd.

Da sagde Herren: Vel hød jeg mennesket: torne og tidfler skal jorden bære dig! men for din medlidensheds skyld mildner jeg straffen. Mellem tornerne skal han finde roser skønne som dig. De skal fremdeles være de skønneste blandt blomsterne paa marken. I sit ansigts sved skal han æde sit brød, og tornene vil stikke ham, saa han bløder; men han vil dog glæde sig, naar han mellem dem finder roser. Han glæmmer sine saar og sine sørger; vil komme paradisets ihu og den evige glæde der. Thi jeg vil frelse ham, og saa skal han efter døden igjen komme ind i paradisets, og da skal du se ham.

Og rosen saa op til Herren og dens hjerte blev fuldt af glæde ved at tænke paa, at den skulde gjense mennesket, og at det tilsidst skulde blive lykkelig. Da vendte Herren sig til tilben og sagde: Du kolde bæ! for din ringe medynk med Adam i hans ulykke fratager jeg dig din evne til fuldkommen at optage i dig billedet af

gjenstandene omkring dig. Deres omrids skal vorde dunkelt, deres farver skal blegne i dit speil; fuglens sang skal fra denne stund op-høre at gjentone fra dit byh; du skal bugtet som en slange følge jorden, der alene skjænter dig støvet.

Men dig, sagde han, vendende sig til rosen, dig giver jeg til belønning for dit medlidende og sømme hjerte, at du skal stue lige ind i min himmel, og jeg vil kalde dig min egen paa jorden. Og rosen straalede, som den albrig havde straalet før; thi den saa jo lige ind i Guds himmel; saa og fornam de hellige engle, deres jublen og lovsange. Af glæde rødmede og skinnede den saa sterkt, at skinnen deraf speilede sig paa himlen og i stjernerne i nydig røbmen. Derfor siger man, at morgenrøden er gjen-skinnet af straalleglansen, der udgaar fra Vorherres rose.

Rom. 8, 28.

En bergmand blev ofte udsat for sine ugelige kameraters spot. Da de engang hørte ham fremsige det steds: "Alle ting tjener dem tilgode, som elsker Gud", gjorde de sig ubarmhjertig lystige over ham. En dag da han just skulde stige ned i gruben, satte han sin madkurv fra sig paa marken for at kunne trække af sig sin bluse. I det samme kom en hund og tog den pølse, han havde i kurven, og løb afsted med den. Manden satte efter den; men nu sit kameraterne moro. "Tjener ogsaa dette dig tilgode?" raabte de efter ham. Efter en lang løben lykkedes det hunden at gjøre ende paa sit bytte, og bergmanden kom tilbage med uforrettet sag. Hans kamerater var nu stegne ned i gruben. Just som han vilde følge dem efter, hørte han et dundrende brag. Nede i gruben var den brændbare luft bleven antændt; flere af de spottende kamerater laa ihjelslagne; bergmanden var bleven frelst fra ulykken ved tabet af sit maaltid.

Hvorpaa grunder sig den frimodighed, hvormed en kristen ved aarets begyndelse ser de kommende tider imøde?

Den grunder sig paa, at ligesom vi, naar aarene er forgangne, tæller dem efter Herrens fødsel, saa kommer de ogsaa til os i hans navn. Den grunder sig paa Guds forjættelser. Den grunder sig paa den patt, der blev oprettet med os i vor daab.

Ræven og katten.

En kat, der var i gjæld paa adskillige steder og ikke havde noget at betale med, spurgte en ræv tilraads om, hvordan han bedst skulde blive fri for at betale. Na, det er en let sag, sagde ræven; men saa maa du ogsaa love mig en god belønning for mit raad. Det gjorde katten, og ræven raadede ham da, at naar hans kreditorer kom og krævede ham, skulde han blot svare: Ja, se om han gjorde. Det raad fulgte katten; og da de nu troede, at katten var bleven gal, fik de medlidenskab med ham og eftergav ham al hans gjæld. Da ræven hørte det, gif han straks hen til ham og forlangte sin belønning; men katten svarede ham ligesom de andre: Ja, se om han gjorde. Herover blev Mikkel vred og sagde, at det var ikke meningen, at han ogsaa skulde behandle ham saaledes. Men katten blev ved sit: Ja, se om han gjorde. Saa gif ræven vred og stamfuld bort og tænkte med sig selv: Rævestreger hevner sig nok.

Under hvilket taa er det trngt at bo?

En ung pige vendte hjem, efterat hun i seks aar havde været borte. I alle disse aar havde hun boet hos en gudfrygtig familie, som morgen og aften var samlet om Guds ord og i bøn til Herren. I sin fabers hus fandt hun det anderledes. Der gif man tilbords uden bøn, og uden bøn gif man tilfængs. Derover blev pigen bedrøbet og kunde ikke føle sig hjemme. Dette merkebe faderen snart. Det gjorde ham ondt og han ønskede at vide aarsagen. "Min kjære datter", sagde han en dag til hende, "du synes slet ikke at føle dig saaledes hjemme hos os, som jeg skulde ønske." Efter et øieblik næsten svarede pigen: "Alt, kjære fader, jeg føler mig ikke trng her. Jeg er bange for at bo under et tag, hvor der ikke holdes bøn." Dette ligefremme ord af pigen rammede faderens hjerte. Han taug; men den samme dag bad han med sine. Snart blev hans hus et behøus og et fredens og velsignelsens hjem.

Smaastykker.

En tørstig bi vilde drukke af en bælg, men ved uforsigtighed faldt den i vandet og var døden nær, da en due, som sad i et træ

i nærheden, kastede medlidende et blad til den, hvorpaa bien krøb op og reddede sig. Kort tid efter sit en jæger se duen, lagde an og vilde just trykke løs, da den samme bi fløi til og stak jægeren i haanden, saa at skuddet gif feil, og duen fløi uafstet sin vei.

Den, som er liden, kan slippe for storme.
Den største i verden blir føde for orme.

En tørstig ræv og buf gif sammen ned i en brønd. Efterat de havde drukket, tænkte bukken paa, hvorledes de skulde komme op igjen. Vær kun rolig, sagde ræven; jeg har fundet et godt rebningsmiddel. Du behøver kun at stille dig opret med forbenene mod muren og bise dine horn forover, saa løber jeg over din ryg og dine horn og springer ud af brønden; derpaa drager jeg dig efter mig. Bukken beviste villig denne tjeneste, og ræven, som paa den maade kom lykkelig og vel ud af brønden, hoppede nu lystig omkring randen. Bukken bebrejdede ham, at han ikke handlede efter sit løfte; men ræven svarede: Havde du saa megen forstand, som du har stjæg, vilde du ikke have gaaet ned i brønden, førend du havde tænkt paa tilbageveien.

Den største ulykke i verden er at maatte dø uden at have gjort noget godt.

En streng vinter kom en rødfinte til en from landmands vindu, og man kunde se, at den gjerne vilde ind. Da aabnede landmanden sit vindu og tog den lille fugl venlig ind i sin stue. Den pikkede op brøbsmulerne og krummerne, som faldt fra hans bord. Ogsaa hans børn holdt meget af fuglen. Men da vaaren kom, og alt begyndte at grønnes, aabnede landmanden sit vindu, og den lille gjeft fløi ud i stoben tæt ved og bhggede der sin rede og sang sin glade sang.

Da vinteren vendte tilbage, kom rødfinten atter til landmandens bolig og bragte sin mage med sig. Landmanden og hans børn glædede sig meget, da de saa, hvor tillidsfulde begge stuede omkring sig med sine smaa, klare øine. Og børnene sagde: De smaa fugle ser paa os, som om de vilde sige os noget.

Da svarede faderen: Kunde de tale, saa vilde de sige: venlig tillid oppækker tillid, og kjærlighed avler gjentkjærlighed!

Ogfaa en bjørnehistorie.

Oppe ved Pasvigelven bor en finne, som i daglig tale kaldes Abraham Husfa, fortæller „Finmarkens amts-tidende“. Som denne en morgen sad og drak sin morgentaffe, fik han se en af sine sauer komme springende forbi vinduet og sætte tilstogs. Husfa, der selv aftenen forud havde strængt alle sine sauer ind, fandt dette noget besynderligt og sprang ud for at se, hvad aarsagen kunde være.

Derom kom han snart til visshed; thi da han kom udenfor døren, kom en svær bamsse ham imøde spadserende paa to ben og bærende en sau i fanget.

Dette for begges vedkommende saa uventede møde vakte utvilksomt gjensidig overraskelse, og det lader ikke til, at nogen af parterne har havt sans for at hilse paa hverandre.

I sieblittets forlegenhed satte Husfa i et strig. Bjørnen syntes imidlertid at have gjenbundet fatningen; thi den slap sauen og kom nu for at omfavne Husfa. Denne greb i sin forstrækkelse en zinkbøtte, der stod fuld af vand og hvælvede samme ned over bamsens hoved, idet han samtidig ikke sparede paa grovheder mod sin angriber.

Rasende over det kolde bad og over de navne, den fik, greb bjørnen zinkbøtten og slængte den flere meter op i luften; men da den straks kom ned igjen og med klirrende lyd rullede henover marken, greb bjørnen den endnu en gang. Imidlertid skyndte Husfa sig ind i stuen, det bedste han kunde.

Bjørnen fandt ikke længe fornøielse i at lege med bøtten, men mente, at det var bedre at stifte bekendtskab med dens eier. Da denne imidlertid var forsvunden, tog bjørnen sig ikke meget nær deraf, men gik rolig hen og tog den efterladte sau for at rusle tilstogs og spise frokost.

Husfa, der havde sit gevær borte paa staburet, vilde nu gjøre forsøg paa at komme derhen; men i det samme bjørnen fik øie paa ham igjen, lagde han sauen ned og vendte tilbage for at tackle Husfa for sidst. Denne var just paa det sted, hvor zinkbøtten laa henflængt, da bjørnen indfandt

fig. Nu var gode raad dyre. Men bøtten havde jo frelst ham første gang; mon tro, om det skulde være umagen værd endnu engang at gjøre et forsøg med den? Idet han gjorde sig dette spørgsmaal, greb han atter bøtten og satte den godt ned paa bjørnens hoved.

Under forsøget paa at befri sig fra den ubehagelige hjelm, fik bjørnen det ene forben saaledes ind mellem bøttens hante, at den dermed trykkede bøtten endnu fastere ned paa sit hoved. Dansende rundt paa to ben nærmede bjørnen sig en brat, men ikke særdeles høi strænt, og midt i sin legen blindebul stubte den kolbøtte udover.

I faldet blev den befriet fra bøtten; men slukøret over saadan modtagelse luftebe den tilstogs for muligens senere at aflægge Husfa et mere vellykket besøg.

Opl. paa firkar tgaade i nr. 52

Q	A	A	G
A	A	A	E
A	A	D	A
G	E	A	F

Bogstangaader.

I.

1 3 6 6 er navnet paa en reformator. 4 2 8
4 5 6 er en flod i Indien. 6 2 8 0 8 5 6 er en
liben norst by. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er Igejaa en
norst by.

II.

2 3 5 8 9 er en verdensdel. 3 4 8 4 4 5 9
er en by i Preussen. 9 7 6 8 9 er en flod i
Afrika. 3 4 2 4 er et norst forbjerg. 2 4 6 2 3
er en slags bog. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er et spanst
landskab

En abonnent i Staaenevit.